

În așteptarea sărbătorilor...

Acum, în aceste zile zbuciumate, Neamul nostru - Neam Creștin - s-a pregătit pentru Sfintele sărbători ale Nașterii Domnului. Acestea sunt sărbătorile bucuriei și speranței, sărbătorile în care noi, creștinii, preamărim Nașterea Fiului lui Dumnezeu. Copiii noștri se pregătesc și în acest an să-L preamărească pe Iisus Hristos prin colindele străbune, pe care le-am moștenit de la tata, de la mama noastră, de la moșii și strămoșii noștri. Prin aceste colinde, creștinii alungă pustiul din casa noastră, din satul și orașele noastre, din țara noastră și din toată lumea. Colindele alungă pustiul de pe acest pământ sfânt, creat de Dumnezeu, peste care Dumnezeu este Stăpân. Înainte de Marele Praznic al Nașterii Domnului, să ne reculegem și să ne pregătim să fim tari în credință, puternici în dragoste de Dumnezeu și cu mare speranță într-un viitor bun. Pe acestea trebuie să le căutăm și să le cerem mereu de la Dumnezeu! Noi, credincioșii, nu încercăm să ne răzvrătim nici împotriva autorităților statului, nici împotriva Bisericii lui Hristos, nici împotriva fraților noștri de alt neam sau de altă lege. Nașterea Domnului este sărbătoarea omeniei și a bucuriei. Iar noi, fiii Bisericii lui Hristos ne bucurăm la Nașterea Domnului. Nașterea Domnului este și praznicul speranțelor frumoase și al iubirilor curate, care se realizează numai în familie, când un tânăr împlinit, un bărbat, un om realizat se căsătorește din dragoste și trăiește împreună cu soția lui, păstrând iubirea deplină până la bătrânețe. Este ca un pom frumos fecioara, care acum devine femeie și mamă, bună cu cei bătrâni. Cu bătrânii, familia se desăvârșește și este foarte iubită de Dumnezeu. Acum, copiii buni și frumoși sunt bucuria părinților, tinerii sunt mângâierea bătrânilor, iar bunicul și bunica reprezintă cea mai frumoasă podoabă în casa în care luminează sărbătoarea Crăciunului. De asemenea, bătrânii sunt și bucurie casei care încălzește familia, atunci când, din cauza greutăților, atmosfera din familie se mai răcește. Nașterea lui Iisus Hristos este sărbătorită cu bucurie de tot pământul, cu dragoste și cu încredere, iar oamenii îl întâmpină ca pe un Stăpân, viu, puternic și dătător de noi și nemuritoare speranțe și bucurii. Colindele sunt un dar pentru noi, pentru creștinii din țara aceasta, care nu pot fi umbrite de nimic. Copiii și tinerii, bărbații și femeile, credincioși și mai puțin credincioși, cu toții au așteptat Crăciunul, pentru că Nașterea Domnului împrăștează și întinerește viața tuturor. Taina și frumusețea acestei mari sărbători izvorăște din dumnezeirea lui Iisus Hristos, în Care credem și pe care îl mărturisim cu credință, că este Fiul lui Dumnezeu, Care dă un sens și un scop vieții noastre omenești.

Nașterea lui Hristos, Darul mai presus de daruri

De Crăciun, Dumnezeu-Tatăl Îl dăruiește lumii pe Dumnezeu-Fiul, Pruncul născut în ieslea Betleemului. Este ziua în care sărbătorim cel mai mare Dar pe care ni l-a făcut Dumnezeu de la creație, pe Domnul nostru Iisus Hristos. La sărbătoarea Nașterii Sale, Mântuitorul ne aduce darurile bogate ale credinței, nădejzii și dragostei, iar noi cântăm alături de îngeri: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14). Există pe pământ pace și bunăvoire deoarece Cuvântul lui Dumnezeu a luat trup și a devenit om: „Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14). De aceea în ziua Crăciunului slăvim iubirea lui Dumnezeu, Care Îl dăruiește lumii pe Fiul Său, Dumnezeu Cuvântul, și sărbătorim marea taină a unirii lui Dumnezeu și a omului, a firii celei dumnezeiești și a celei omenești. Domnul ia trup omenesc, fără să înceteze să fie Dumnezeu. Dacă primul Adam în rai a ieșit din mâna lui Dumnezeu în plenitudinea maturității, al doilea Adam, Hristos Domnul, intră în lume ca un copil slab, neajutorat, un nou-născut, care-și poate exprima dorințele numai prin lacrimi, având trebuință de îngrijire totală din partea mamei iubitoare. Copilul nu are nici putere, nici forță, însă tocmai în slăbiciunea sa el este împărat; în vulnerabilitatea sa există uimitoarea sa forță. Pruncul acestei peșteri îndepărtate din Betleem nu vrea să ne fie frică de El. El pătrunde în inimile noastre fără să ne înspăimânte, fără să dorească a ne da dovezi ale forței Sale, ale puterii Sale, ci doar cu iubire. El ni Se dăruiește nouă ca un Prunc și, în calitate de Prunc, noi nu putem decât să-L iubim la rândul nostru, să ne dăm pe noi Lui. Astfel Crăciunul este o sărbătoare a Pruncului Sfânt, care este Darul mai presus de daruri pe care îl face Dumnezeu-Tatăl lumii. În pregătirea noastră pentru această sărbătoare este necesar să insistăm mai mult în pregătirea duhovnicească pentru această mare sărbătoare creștină. Ne primenim casa sufletului prin post, rugăciune, spovedanie și primirea Sfintelor Taine, făcând acestea pentru că noi nu am uitat că de Crăciun sărbătorim Nașterea Domnului. Pentru românul ortodox această sărbătoare este un timp de bucurie, de rugăciune și de meditație adâncă la evenimentul unic din istoria mântuirii neamului omenesc petrecut în urmă cu peste 2.000 de ani în ieslea sărăcăcioasă din peștera Betleemului, când Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om, ca pe om să-L mântuiască. Bucuria duhovnicească și veselia cerească pe care le simte creștinul în ziua Crăciunului nu le pot trăi cu nici un chip aceia care sărbătoresc doar ca pe o datină înduioșătoare, care are mai mult de-a face cu bucuriile obișnuite ale lumii, cu iarna, zăpada, focul din sobă și bradul. Nașterea Domnului este o zi plină de căldură și binecuvântare, pentru că simțim dragostea lui Hristos Care S-a întrupat pentru noi și pentru a noastră mântuire, spre a deveni cetățeni ai Împărăției Dumnezeu. Amin.

Nașterea pruncului Iisus Hristos (Povestire)

Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Gavriil la Nazaret, o cetate din nordul Țării Sfinte, la o fecioară pe nume Maria, care era logodită cu un bărbat, anume Iosif. Gavriil i s-a arătat spunându-i: „*Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești tu între femei!*”. Maria era nedumerită de cuvintele îngerului. „*Cine ești tu și de ce ai venit?*”, întrebă ea. „*Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu*”, îi zise îngerul, *căci Dumnezeu s-a hotărât să te binecuvanteze în chip minunat! Peste foarte puțin timp vei rămâne însărcinată și vei avea un fiu, pe care îl vei numi Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema*”. Maria a fost surprinsă, dar apoi a zis: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!*”. Și îngerul a plecat de la ea. La scurtă vreme după acestea, împăratul roman Cezar Augustus a decretat un recensământ în toată țara. De aceea, fiecare trebuia să se întoarcă la casa strămoșească, pentru a fi trecut pe listele de recensământ. Iosif a trebuit să se ducă la Betleem, în Iudeea, călătorind tocmai din Nazaret, provincia Galileea. Iosif a luat-o cu el și pe Maria, logodnica sa, care era însărcinată. În timpul șederii lor acolo, a sosit timpul ca ea să nască. Iosif și Maria nu au găsit nici o cameră liberă la hanurile din oraș, deoarece orașul era plin de oameni veniți pentru recensământ. Așa că Maria l-a născut pe Iisus într-un grajd. L-a înfășat într-o pătură și l-a așezat să doarmă într-o iesle. În noaptea aceea, câțiva păstori se aflau pe câmpia din apropierea cetății, păzindu-și turmele de ori. Deodată a apărut un înger și tot locul se lumină puternic de slava Domnului. Pe păstori îi cuprinsese frica, dar îngerul îi liniștea spunându-le: „*Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.*” Deodată, îngerului i s-au alăturat mulți alți îngeri, slăvind-l pe Dumnezeu: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*”. După ce toată oștirea aceasta mare de îngeri s-a ridicat în ceruri, păstorii și-au spus unul altuia: „*Hai-deți, să mergem la Betleem, să vedem cu ochii noștri locul acesta minunat care s-a întâmplat, despre care ne-a înștiințat Domnul nostru!*”. Ei au alergat până în sat și i-au găsit pe Maria și pe Iosif. Și, într-adevăr, pruncul Iisus era acolo, în iesle. Păstorii au spus tuturor ce s-a întâmplat și ce le zisese îngerul despre acest copil. Toți cei care au auzit relatarea păstorilor s-au întors la turmele lor de pe câmp, slăvind-l pe Dumnezeu pentru vizita îngerilor și pentru faptul că au văzut pruncul, întocmai cum le spusese îngerul. Iisus s-a născut pe vremea domniei regelui Irod în Iudeea. Au venit atunci și trei magi, înțelepți din Persia, la Ierusalim întrebând: „*Unde este pruncul nou-născut, rege al iudeilor? Căci noi i-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui!*”. Regele Irod i-a chemat pe toți conducătorii religioși ai evreilor și i-a întrebat: „*Unde trebuie să se nască Mesia?*”. „*În Betleem, au răspuns ei. Așa au scris prorocii: Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Conducătorul care va paște pe poporul Meu Israel!*”. După această întrevvedere a magilor cu regele Irod, care nu a fost deloc bucuros de vestea nașterii unui alt rege, magii au pornit iar la drum. Steaua li s-a arătat din nou pe cer, deasupra Betleemului și i-a condus la locul unde se afla copilul. Magii au fost cuprinși de bucurie. Intrând în casă, acolo unde se afla copilul cu mama sa Maria, au îngenunchiat cu fața la pământ și i s-au închinat. Apoi au desfăcut darurile aduse și i-au dat aur, tămâie și smirnă. În drumul lor, înapoi spre țara lor, magii n-au mai trecut pe la Ierusalim să-i dea de veste lui Irod, deoarece Dumnezeu le-a arătat în vis să se întoarcă pe altă cale.

† PROGRAM LITURGIC † 24 decembrie 2018 – 1 ianuarie 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 24 decembrie	11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	Ajunul Crăciunului
Marti 25 decembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia Sfânta Liturghie
Miercuri 26 decembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia Sfânta Liturghie
Joi 27 decembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia Sfânta Liturghie
Sâmbătă 29 decembrie	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 30 decembrie	7 ⁰⁰ - 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Vecernie
Luni 31 decembrie	22 ⁰⁰ - 24 ⁰⁰	Acatistul Mântuitorului Urări de Anul Nou
La mulți ani! 2019		
Marti 1 ianuarie	7 ⁰⁰ - 11 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Aghiazmă, Te Deum

Limba română a devenit o comoară... „uitată”

România și „dezastrul lingvistic” au ajuns să fie prieteni „la cataramă”. Acest aspect se constată privind în jur la ce se întâmplă mai exact cu limba noastră. Știm cu toții că este „o comoară în adâncuri înfundată” dar, culmea, că tot acolo este și uitată. Mergi pe drum și nu mai știi ce să înțelegi din ceea ce vorbesc oamenii, mai ales elevii de la „Romgleză” care îți spun că nu e „funny” să nu fii „cool” când ești „young” și mai ales în club, „in the middle of the people”. Ce să mai zicem despre scrisul defectuos care invadează, „ca o adiere de vânt”, întregul spațiu „online”, fiind contaminat de tot felul de expresii împrumutate, stricate sau distruse. Spre exemplu, atunci când ne apucă răbufnirea de a scrie ceva pe rețelele de socializare, uităm că la începutul și sfârșitul cuvântului se pune „î” nu „â” sau „a”; un exemplu foarte clar este „anceputul”=„începutul”. Cele mai interesante discuții pe diferite sisteme de comunicare gen: forum-uri, chat-uri și multe alte sisteme de conversație liberă, s-au restrâns la nivel de postare. Este foarte greu de înțeles, deoarece găsești prescurtări care nu aparțin nici măcar limbii române, ele fiind abrevieri din orice altă limbă (clingoliană?!), străine de micuța noastră țărișoară. De câte ori n-ați identificat prescurtări de genul: „k”, „bn”, „vb”, „GTG”, „BRB” și multe altele. Nu trebuie să ne supărăm pe cei care le folosesc în exces; ei funcționează cu aceste prescurtări pentru a reduce consumul excesiv de creier. Oriunde pe internet, găsești „elevii femeii de serviciu”, care cred că limba română este un fel de lavetă cu care se șterge praful la italieni, nemți sau în oricare altă țară din comunitatea europeană. Ce mai putem spune decât „Como se dice?” – o limbă frumoasă în adâncuri uitată și acolo lăsată să se altereze pe zi ce trece, fără ca să ne pese ce se va alege de săraca limbă. Ne dorim, ca vorbitori de limbă română, să nu se aprobe toate surplusurile aduse din vizitele românilor la munci în Europa de Vest. Să ne rugăm în limba noastră română, să facem tot ce putem, ca aceasta să revină la puritatea și frumusețea ei.

